

EMBER

Napětí v taxíku by se dalo krájet nožem a servírovat na podnose.

Nikdo samozřejmě nechtěl sedět vpředu. Riley odmítl nechat mě a Garreta vzadu samotné, Garret by mě nenechal samotnou s Rileyem a já samozřejmě nemínila jít dopředu, aby se ti dva vzadu zamordovali. A tak jsme se tam nacpali všichni tři, já uprostřed, Garret a Riley z obou stran. A ticho přímo ohlušovalo.

Riley se pořád tvářil vražedně. Nepodíval se na mě ani na Garreta, ale zíral z okna, jednu ruku opřenou pod okénkem. Cítila jsem, jak mu z celého těla vyzraňuje vztek, jako by těsně pod povrchem syčel a zuřil drak. Ponoukal tím dračici ve mně, dráždil ji, až jsem z toho byla nervózní a neklidná. Cítila jsem se provinile, a současně jsem měla vztek, že se cítím provinile. Riley je úplně vedle, nic zlého jsme přece nedělali. Jenže jeho slova mi pořád zněla hlavou, tvrdá a vyčítavá, jako bych zradila nejen jeho, ale celou svou rasu.

Jak dlouho si myslíš, že tu bude? Kde myslíš, že budeš za šedesát let od teďka? Za sto let? Napadlo tě to vůbec?

Přeháněl to. Jistěže jsem nemyslela na budoucnost, které šestnáctileté mládě – kterékoli rasy – to dělá? Nechtěla jsem dneska večer Rileyho naštvat. Jenom jsem se nudila, cítila jsem se provinile, stýskalo se mi po domově a upřímně, bylo mi dost mizerně a Garret mě z toho nějak dostal. Díky němu jsem na chvíli zapomněla na to zlé, stejně jako v Crescent Beach. Když jsem byla s ním, dokázala jsem skoro předstírat, že jsem normální.

Drak ve mně znechuceně vrčel. Ty nejsi normální, zašeptal jako

zákeřný červík v mém mozku. *Nejsi člověk a ten voják tu nebude navždycky. Riley ano.*

Z temných myšlenek mě vytrhlo lehké pohazení po noze. Podívala jsem se a setkala se s Garretovým ustaraným a tázavým pohledem. Tvář měl zalitou rudými neonovými světly, jeho ruka ležela mezi námi a hřbet se dotýkal mých džínsů. Rozlévala se ve mně teplá zář, věnovala jsem mu tajný úsměv, i když se drak ve mně odtáhl a zasyčel.

Taxi nás vezlo mimo hlavní proud dopravního ruchu, od Stripu a blýskavých oblud na obou stranách ulice. Jeli jsme ještě pár minut mlčky, nořili se hlouběji do periferie, až taxi zajelo k obrubníku kdesi v pustině, zhouplo se a zastavilo. Podél chodníku se táhl vysoký plot z drátěného pletiva a za tou bariérou se rozprostírala do dálky rovná poušť.

Riley strčil řidiči do dlaně bankovku a beze slova vystoupil. Garret a já jsme ho následovali, taxík odjel a nechal nás na opuštěném chodníku mnoho bloků od světla a davů na Stripu.

„Kde to jsme?“ zeptala jsem se a nakoukla skrz plot. Nebyla tam žádná světla, silnice ani dlažba, jen prašná a rovná zem, podivné pole obklopené betonem. V dálce se však rýsovala nepravidelná kostra nějaké velké stavby, topila se ve stínech.

„Je to hotel,“ oznámil Riley úsečně a zastrčil si peněženku do zadní kapsy. „Postavený, ale nedokončený, asi kvůli krizi. Teď je opuštěný.“

„Co tu děláme?“ zeptal se Garret a sledoval okolí ostražitým cvičeným zrakem. Paranoia se vrátila, zase byl voják a v každém stínu se mohla schovávat potenciální hrozba.

Riley mu věnoval chladný pohled, jako by váhal, jestli to má vysvětlit, nebo ne, pak pokrčil rameny. „Dneska večer jsem dostal zprávu o dvou uprchlících,“ oznámil a mně vyskočil žaludek až do krku. „Možná mých. Měli by být někde tady, schovávat se před Talonem. Říkal jsem si, že při vši aktivitě Svatýho Jiří kolem bude líp dostat se k nim první. Než se objeví Řád a rozstřílí je na cucky.“

Garret se zamračil. „A nepřipadalo ti důležité říct nám to, než jsme odjeli z hotelu?“

„Já ti nemusím nic vysvětlovat, svatouši,“ odsekl Riley. „Nejsi tu proto, že bych tě potřeboval. Půjďme tam, sebereme pár mláďat